



Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 8 Αὐγούστου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 89

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

- Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
- Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
- Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
- Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ. —
- ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΘΑΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΔΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσχημῶν, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

Ἐν τῇ μονῳσί τοῦ ὀωματίου τῆς, ἐσκέπτετο ἀενάως τὴν μεγαλοπρεπῆ ἑπαυλιν τῶν Καρδένων, ἔνθα διήλθε τὰ πρῶτά τῆς ἔτη ἐν πλούτῳ καὶ λατρείᾳ.

Ἀνεπόλει τὴν τρυφερότητα τοῦ πατρὸς τῆς πρὸς αὐτὴν, τὸ μῖσός του πρὸς τὴν γυναῖκα, ἧτις τὸν ἠπάτησε, καὶ τὴν περιφρόνησίν του πρὸς τὸ νόθον, ὅπερ ἔκλεπτε τὸ ὄνομά του· ἔπειτα ὄλας τὰς ἡδονὰς τῆς πρώτης νεότητός τῆς καὶ τὴν φοβερὰν λύσιν, ἧτις τὴν ἔρριπεν εἰς τὴν ἄβυσσον.

Ἐνεθυμείτο ὅτι ἦτο πλησίον τῆς Ἄβρης, ὅπου ὑπῆρχεν ἡ οἰκία, ἔνθα ἀπέθανεν ἡ δυστυχῆς μήτηρ τῆς μετὰ τὴν πλήρη ἐξομολογήσιν τῆς, ἐν τῇ κλίνῃ τῆς ὀδύνης, ἔνθα κατέκειτο, καὶ τὸν κίνδυνον, ἐξ οὗ ἐσώθη ὑπὸ τοῦ γενναίου, τοῦ ἀγροίκου ἀνδρός, οὐτινος ἦτο σύζυγος, καὶ ὁ ὁποῖος τὴν ἐλάτρευεν, ἀλλ' ὅστις δι' αὐτὴν ἦτο μόνον τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἠδύνατο νὰ φθάσῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς.

Διὰ τίνος τρόπου;

Τὸ ἠγνόει. Δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὴν ἐντιμον καὶ εἰρηνικὴν, ἀλλ' ὡς τε δὲ πατριαρχικὴν οἰκογένειαν τοῦ συζύγου τῆς τὰ μίσῃ αὐτῆς καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ τὰ συναισθανθῶσιν.

Ἦτο λοιπὸν προωρισμένη νὰ πολεμήσῃ μόνῃ!

Ἄλλὰ πῶς;

Ἄν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὸν βαρόνον!...

Ἄφ' ἧς στιγμῆς διείδεν, ἔστω καὶ ἀμυδρῶς, τὴν ἐλπίδα νὰ τὸ κατορθώσῃ, κατέστη τρυφερὰ καὶ ὑποταξαμένη τῷ συζύγῳ αὐτῆς, πρὸς ὃν μετεχειρίσθη πάντα τὰ θέληγητρά τῆς, ὅπως τὸν γοητεύσῃ καὶ συνδουλίσῃ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά του.

Καὶ ἦτο τόσῳ εὐκολὸς ἐπιχειρήσῃ!

Ὁ Ἰωάννης ἠδύνατο νὰ παραχωρήσῃ μᾶλλον πάντας τοὺς θησαυροὺς τῶν λα Βιλβωδαί, ὧν ἦτο ὁ φύλαξ, παρὰ νὰ τῷ ἀφαιρέσῃσι τὴν Μαρίαν.

Οὐδεὶς τῶν θησαυρῶν τοῦ οὐρανοῦ, ἂν τῷ ὑπεδεικνύετο, ἠδύνατο νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰς θωπείας τῆς κρεολοῦ.

Καὶ μὲ ἐν τῶν μειδικμάτων, ἅτινα τῷ ἐπεμπεν ἐκ τοῦ παραθύρου, ὅταν εἰσῆρχετο ἐπὶ τοῦ σιδηροχρόου Ἰππου ἐν τῇ αὐλῇ, δὲν θ' ἀντήλλασσε πάσας τὰς μακαριότητας τοῦ παραδείσου.

Δὲν ἦτο ἔρωσ ὅ,τι ἠσθάνετο, ἦτο πάθος ἀκαταγίκτητον.

Ἀνῆκεν ὅλος εἰς αὐτὴν.

Ὅπου ἂν εὐρίσκετο αὐτὴν μόνην ἔβλεπεν, αὐτὴν μόνην ἐσκέπτετο.

Ὅταν τὸ τηλεγράφημα τοῦ Ἀνδρέα ἔφθασεν εἰς Ρόχην, ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἠσθάνθη σφοδρὸν κτύπημα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

Ἦτο ἐν βῆμα πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων τῆς.

Τὸ ὄνειρόν τῆς ἐξεπληροῦτο.

Ἀλλὰ παρὰ τὸ γράμμα τοῦ τηλεγραφήματος, ἐκείνη ἀμφέβαλλε περὶ τῶν σκέψεων τοῦ βαρόνου ὡς πρὸς αὐτὴν.

Ἐθεώρει ἀδύνατον τὸ ν' ἀγνοῆ ἐκεῖνος τὸ ὄνομά τῆς γυναικός, ἦν ὁ ἀγροκόμος ἐνυμφεῦθ.

Ἦσθάνετο ὅτι ἀνεμιγνύετο καὶ αὐτὴ εἰς τὰ σχέδια τοῦ οἰκονομολόγου.

Δὲν ἦτο ἡ Μαρία ἐκείνη, τῆς ὁποίας μετὸς τὴν σκληρότητα ἐφόνευσε τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα;

Δὲν κατεδίωκε τάχα, διὰ τοῦ ἀκαταπτῶτου μίσους του, τὴν κόρην, ὡς κατεδίωξε μετὰ τόσα ἔτη τοὺς γονεῖς αὐτῆς;

Τί θὰ συνέβαινε λοιπὸν;

Ἐβιάζετο νὰ τὸ μάθῃ.

Ἦτοίμασε κιβωτίδιον περιέχον κοσμηματὰ τινα, πᾶν ὅ,τι τῇ ἐχρειάζετο διὰ τὸ ταξειδεῖν καὶ ὅ,τι τὸ τόσῳ πρόσφατον πένθος τῆς τῇ ἐσυγχώρει νὰ φέρῃ.

Καὶ ὅσον ὀλίγα καὶ ἂν ἦσαν ταῦτα, θὰ ἐχάλα ἄλλοτε τὸν κόσμον ὁ Ἰωάννης, ἂν δὲν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ εἰδώλου τῆς καρδίας του.

Ἄλλ' ἤδη ἔφερον ὁ ἴδιος τὸ εὐώδες κιβωτίδιον εἰς τὸ ἐξοχικὸν ἀμάξιον, ὅπερ ὁ ἵππος του ἔσυρεν, εἰς ὃ θὰ ἐπέβαινον, ὅπως μεταβῶσιν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Ἀβρης, καὶ ὅπου δὲν ἐβράδυνον, ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, εὐτυχεῖς ὡς νεόνυμφοι εἰς τὸ πρῶτον ταξειδίον αὐτῶν, νὰ λάβωσι τὴν ἄγουσαν εἰς Παρισίους.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἦτο θαυμασίως εὐχαρῖς.

Ὁ Ἰωάννης ὑπερηφανεύετο δι' αὐτὴν.

Καὶ ἤξιζε τῶντι τοῦτο.

Ἐν τῇ ἀπλότῃ τῆς μαύρης ἐνδυμασίας τῆς ἡ κρεολὸς ἦτο ἐτι μᾶλλον ὠραία.

Ἡ λεπτὴ καὶ στίλβουσα κόμη τῆς, ἡ ἔχουσα τὸ χρῶμα βαθύ, διηρημένη εἰς πλοκάμους, ἐπανεπίπτεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτῆς, ἐν σχήματι θαυμασίῳ.

Οἱ μαῦροι καὶ βελούδινοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἔρριπτον κάτωθεν τῶν μακρῶν βλεφαριδῶν, αἵτινες τοὺς προήσπιζον, βλέμματα καταφλέγοντα τὴν καρδίαν τοῦ εὐδαίμονος συζύγου τῆς.

Οἱ ταξειδεύοντες ἐν τῷ αὐτῷ μετ' ἐκείνων διαμερίσματι, δὲν ἀπέσπων τοὺς ὀφθαλ-